

JAK VZÁCNÁ MILOST

William G. Johnsson

Zamyšlení na každý den

PŘEDMLUVA

Před mnoha lety jsem napsal knihu duchovních zamyšlení inspirovanou Ježíšovým životem. Tato kniha, nazvaná Spatřit Jeho slávu (*Behold His Glory*), byla založena na výkladu verše z Janova evangelia 1,14: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ Tato kniha se setkala s reakcí čtenářů, kterou jsem v té míře nečekal.

Nyní, téměř po 20 letech, jsem připravil další knihu denních zamyšlení. A opět jsem se vrátil k Janovu evangeliu 1,14. V předchozí knize jsem se zaměřil na první část verše, nyní byla ve středu mé pozornosti jeho druhá část.

Trvalo mi dlouho, než jsem jako pastor pochopil, že jediná kázání, která mají skutečný smysl, jsou ta, jejichž úvodem, středem i závěrem je Ježíš. Trvalo mi dlouho, než jsem jako křesťanský spisovatel pochopil, že jedinou významnou postavou, o níž má smysl psát, je Ježíš plný milosti. Nyní se už nějaký čas pokouším psát a kázat o milosti. Samozřejmě že moje schopnosti na tak obrovské téma nestačí. Znovu a znovu se však přesvědčuji, že bez ohledu na mé nedostatky má poselství přinášejí druhým požehnání.

Psát tyto denní úvahy bylo i pro mě samotného velkým požehnáním. Nové pohledy na zázrak milosti obohatily mé porozumění a vedly mě k bližšímu chození s Pánem. Již samotný rukopis je výsledkem Jeho milosti. Dva týdny poté, co jsem se pustil do psaní těchto zamyšlení, mně došlo, že jde o ten nejnáročnější úkol, jaký jsem kdy v životě dostal. Úvahy nad milostí projevenou v životě Ježíše Krista naplnily všechn můj čas. Prožil jsem mnoho bezesných nocí, kdy jsem přemýšlel nad velikostí Boží lásky k nám. Nedokázal jsem si představit, jak bych mohl stopy Jeho milosti, které zanechal na tomto světě, vetkat do slov. A vidíte, kniha leží před vámi; chválím za to Pána.

Srdečně děkuji všem mým spolupracovníkům, kteří mně v mé práci pomáhali. Zvláště jsem vděčný své manželce Noelene, která se za mě modlila a citlivě vybírala biblické texty, které ji zaujaly. Všem jim patří mé hluboké uznání a dík.

*Mým milovaným vnučkám
Madeleine Margaret a Jacqueline Frances Johnssonovým,
jež jsou pro mne vzácným darem Boží milosti*

JEŽÍŠ

Je ještě mnoho jiného, co Ježíš učinil; kdyby se mělo všechno dopodrobna vypsát, myslím, že by celý svět neměl dost místa pro knihy o tom napsané.

J 21,25

Ze všech jmen, která známe, je jedno ojedinělé, vyvýšené, nepohnutelné. Třebaže mnoho mužů a žen je nyní používá jako nadávku nebo kletbu, jednoho dne před nositelem tohoto jména, který je Král králů a Pán pánů, pokleknou všichni tvorové na nebi i na zemi. Jeho jméno je to nejkrásnější, co můžeme z lidských úst slyšet, provází nás po celý život a je to naše jediná jistota na poslední cestě.

Ježíš.

On je základem všech našich nadějí. On je zdrojem vši naší radosti, touhy, všech našich nejčistších motivů. Každé jiné jméno zanikne; jeho přetrvá navždy.

Trvalo mi dlouho, než jsem jako služebník evangelia pochopil, že jediná kázání, která mají skutečný smysl, jsou ta, jejichž úvodem, středem i závěrem je Ježíš. Trvalo mi dlouho, než jsem jako křesťanský spisovatel pochopil, že jedinou významnou postavou, o níž má smysl psát, je Ježíš plný milosti.

Nyní se už nějaký čas pokouším psát a kázat o milosti, respektive zkouším psát a kázat o Ježíši, který je ztělesněním milosti. Samozřejmě že moje schopnosti na tak obrovské téma nestačí. Znovu a znovu se však přesvědčuji, že bez ohledu na mé nedostatky moje poselství přináší druhým požehnání.

Vždycky.

Jsem si proto jistý, že i tyto řádky vám přinesou požehnání. Ne snad proto, že bych měl nějaké výjimečné nadání, ale proto, že jsem si zvolil správné téma. Pokud se moje já nezačne drát do popředí, bude skrze následující stránky proudit Ježíšova milost, která bude zahřívát a měnit lidská srdce a životy.

Budeme se jí zabývat celý rok. Nemohu se dočkat, až se do toho pustíme. Avšak na konci 365 dní staneme na samém začátku. Budeme jako malé děti, které se snaží čajovou lžičkou přelít oceán do jámy na pláži. Žádná z knih, kterou lidé kdy napsali či napíší, toto téma nedokáže vyčerpat.

Ježíš je překrásný. Je půvabný. Je to náš Přítel, Spasitel, Pán. Je plný milosti.

CHÁPETE TO?

Potom se Eliša modlil: „Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!“ Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši.

2Kr 6,17

Byla to stará žena, tak kolem osmdesátky. Když jsem ji po kázání, v němž jsem hovořil o milosti, navštívil, s rozzářenýma očima mi řekla: „Konečně jsem to pochopila. Přestože jsem vyrostla v církvi, teprve teď mi to došlo!“

„Co ti došlo?“ zeptal jsem se jí.

„Že nemusím dělat nic pro to, aby mě Bůh miloval. On mě přijímá takovou, jaká jsem, protože Ježíš za mě zemřel. Je to osvobozující!“

Připomněla mi Elišova sluhu. Král Aram poslal koně, vozy a voják, aby zajali Elišu, který izraelskému králi vyhradil aramejské válečné plány. Aramejské vojsko obklíčilo Dótan, město, v němž Eliša pobýval.

Když se druhý den ráno Elišův sluha vzbudil, zjistil, že se k nim ze všech stran blíží nepřátelská vojska. V zoufalství zvolal: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“ (2Kr 6,15).

Prorok mu odpověděl: „Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi“ (verš 16). A potom se Eliša pomodlil a Bůh otevřel mládenci oči a on všude kolem sebe uviděl nebeské zástupy. Došlo mu to.

Je možné, že i my jsme jako Elišovi služebníci? Je možné, že jsme vyrostli v církvi, vychodili základní „duchovenskou“ školu, střední školu, dokonce i vysokou, a nikdy nám to nedošlo? Je možné, že sedáváme ve sboru, odevzdáváme desátky, aktivně sloužíme a přitom nevidíme milost, která nás obklopuje ze všech stran?

Ano. Zkušenost staré ženy nám ukazuje, že je to možné.

Dovolte mi jít ještě dál. Je možné být církevním zaměstnancem, třeba i kazatelem, a nikdy to nepochopit?

Z odpovědi mi naskakuje husí kůže: Ano, je to možné!

Milost není z tohoto světa. Pokud nám Bůh neotevře oči, nikdy jí neporozumíme.

Pane, otevři mi oči, ať mi to konečně dojde.

OVZDUŠÍ MILOSTI

Zaženu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy. Navrat'se ke mně, já tě vykoupím.

Iz 44,22

Jsem ranní ptáče. Většinou vstávám před rozedněním, čtu Boží slovo a hovořím s Pánem a potom se procházím v parku nedaleko našeho domu. Moje žena Noelene obvykle chodí se mnou; jdeme a společně si povídáme s Bohem.

V mrazivých zimních měsících vyrážím na svůj obvyklý tříkilometrový okruh dlouho před východem slunce. Ve dnech, kdy je měsíc někde schovaný, mi na cestu svítí hvězdy. Třpytí se na temné obloze.

Je to překrásné, začínat takto den. Miluji ticho a klid. Je mi příjemné, když cítím, jak se mé odpočaté svaly napínají. Jsem šťastný, když zahlédnu srnku či nějakého ptáka. A ze všeho nejvíce miluji mrazivý, čerstvý vzduch.

Při těchto procházkách mi často přicházejí na mysl slova o milosti z pera Ellen Whiteové: „Bůh dal světu úžasný dar - svého Syna. Tento jedinečný dar zahrnul celý svět Boží milostí. Obklopil celý svět podobně jako vzduch, který dýcháme. Jestliže se rozhodneme přijmout životodárnou Kristovu milost, budeme žít a rozvíjet se podle jeho vzoru.“ (*Cesta k vnitřnímu pokoji*, s. 82)

Jaká úžasná myšlenka - ovzduší milosti! Obklopuje nás Boží láska, je všude kolem nás. Milost není třeba hledat - jsme v ní.

Milost naplňuje tento svět. Mají z ní užitek dokonce i ti, kteří o ní nevědí, kteří Boha odmítají, či jej dokonce proklínají. Ovzduší milosti očišťuje tuto zemi od špíny a zápachu hříchu, přináší nám naději a život a umožňuje nám začít znovu.

Bůh nás vybízí, abychom toto životodárné ovzduší vdechovali. Chce, abychom se do něj ponořili a spočinuli v něm. Přeje si, abychom se nechali naplnit milostí a proměnili se v muže a ženy, v kterých žije Kristus.

Draží přátelé, vdechujte ovzduší milosti! Nadechněte se a vězte, že vás Bůh miluje, že vám chce právě teď dát poznat plnost života a uvést vás do věčnosti, v níž budete žít s ním. Vězte, že stejně jako vás obklopuje vzduch, obklopuje vás i ovzduší milosti. Zde nejsou žádné hranice, žádná omezení. Bůh je zde vždy pro vás.

Jak si mohu být tak jistý? Protože nám Bůh dal Ježíše, svého jediného Syna. V něm nám daroval sám sebe.

Historie už nikdy nebude stejná; tento svět nikdy nebude stejný. Obklopuje nás ovzduší milosti.

PAVLOVO OBLÍBENÉ SLOVO

Všem vám v Římě, kdo jste Bohem milováni a povoláni ke svatosti: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Ř 1,7

Apoštol Pavel měl slovo „milost“ nesmírně rád. Své listy obvykle začínal podobným způsobem jako dopis Římanům: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“ (Ř 1,7). Téměř vždy je také končil tak jako 1. list Korintským: „Milost Pána Ježíše buď s vámi“ (1K 16,23; sr. 2K 13,13; Ga 6,18; Ef 6,24; Fp 4,23; Ko 4,18; 1Te 5,28 apod.).

Pavel se o milosti zmiňuje celkem stokrát, tedy mnohem vícekrát než ostatní pisatelé Nového zákona. Proč? Bezpochyby proto, že si během svého obrácení uvědomil, jak je Boží milost pro spásu důležitá.

Třebaže každý hřích je Bohu odporný, Pavlova minulost byla zatížena hříchem, jenž se v jistém ohledu od hříchů ostatních lidí, kteří přijali Krista, výrazně lišil. Pavel, dříve známý jako Saul, se snažil vymýtit křesťanství. V zaslepené horlivosti se pokusil vyhladit následovníky Ježíše Krista. Vnikal do jejich příbytků a odváděl je do vězení.

Nespokojil se s tím, co církvi provedl v okolí Jeruzaléma, a požádal nejvyššího kněze, aby směl pokračovat ve své práci v Damasku. Lukáš jeho působení popisuje takto: „Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit“ (Sk 9,1).

Zprávy o Saulovi se roznesly do širokého okolí. Dokonce i zbožný Ananiáš, kterému Bůh přikázal, aby šel za Saulem, se zdráhal, třebaže věděl, že je Pavel slepý (verš 13).

Pavel nikdy nezapomněl na svoji minulost. Hovořil o sobě jako o největším hříšníkovi (viz 1Tm 1,15) a nejmenším z apoštolů, který ani není hoden nazývat se apoštolem, protože pronásledoval Boží církev (1K 15,9).

Vzápětí však dodává: „Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou“ (verš 10).

Milost od základu proměnila Pavlův život. Není divu, že byla jeho nejoblíbenějším slovem.

DEN, KDY JSEM SE ZACHOVAL SPRÁVNĚ

Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Ř 5,7.8

Bůh nečekal, že se předtím, než k nám pošle svého Syna, polepšíme. Přišel nás osvobodit, když jsme ještě byli hříšní. To je milost.

Nyní nás Kristus vybízí, abychom jako jeho následovníci pokračovali v jeho díle. Abychom milovali ty, kdo nejsou hodni lásky, abychom dávali a nic za to neočekávali. V kázání to zní dobře, ale mnohem obtížněji se to uvádí do každodenního života.

Ať se snažím sebevíc, můj život i služba jsou plné rozporů. Někdy v nich vítězí milost, jindy moje já.

Jednou jsem to ale udělal správně. Stalo se to kdysi dávno, krátce poté, co jsme se s Noelene vzali a nastoupili do duchovenské služby. Naším prvním místem byla škola Vincenta Hilla, internátní škola v Indii, která ležela v Himálaji ve výšce okolo dvou tisíc metrů nad mořem. Navštěvovaly ji především děti misionářů a já v ní působil jako výchovný poradce a učitel. Vyučoval jsem Bibli a několik dalších předmětů.

Vzpomínám si na dva bratry, které jsem měl na starosti na chlapecké ubytovně. Starší se jmenoval David. Byl vysoký, pracovitý a slušný. Jeho bratr Leslie byl přesný opak - malý a neustále vězel až po krk v problémech.

Jednu sobotu si Leslie ve svém pokoji dělal tousty, přestože toustovače se na ubytovně nesměly používat. Bydleli jsme v přízemí chlapecké ubytovny a měli jsme ten den otevřená okna, takže ke mně brzy pronikla příjemná vůně opečeného chleba. Nelenil jsem, vyběhl do prvního patra a zaklepal na dveře Leslieho pokoje.

Leslie rychle zametl stopy, ale vůni toustů odstranit nedokázal. Zaraženě na mě zíral. Rozhlédl jsem se po pokoji a řekl jsem: „Leslie, půjčil bys mi do sboru svou kravatu?“ Podal mi ji a já odešel.

Brzy jsem na celou záležitost zapomněl; Leslie nikoli. Jeho život se toho sobotního rána, kdy měl být po zásluze potrestán, ale nebyl, od základu změnil. Toho dne jsem se zachoval správně.

Z Leslieho se stal adventistický kazatel a misionář. Stalo se to díky tomu, že se setkal s milostí.